

Odotan olohuoneessa uutisten alkua. Mietin, miten asia televisiossa esitetään, ja millaiseksi ihmiseksi minut kuvataan. On vaikea odottaa mitään kovin positiivisesti yllättävää, kun tiedän, millainen itse olen. Oli syysiltapäivä. Istuin hiljaa sängylläni ryppyisten petivaatteiden päällä. Oli aviomieheni kuolinpäivä. Tuijotin hiljaa ja ilmeettömänä ikkunasta ulos, hyräillen häävalssiäni. Nousin laihoille jaloilleni ja vilkaisin seinällä olevasta peilistä ulkonäköäni. Riutunut, kärsivä ja surullinen. Muistini katkeili silloin usein. Seuraavaksi seisoin keittiössä ja yritin jälleen tunkea kättäni tehosekoittimeen. Psykopaattinen ämmä, sitä minä olin. Kuulin jostakin lasten ääntä. Taloni ei sijainnut ihmisten lähetyvillä ja siltikin olin kuullut lapsia. Tuumin hetken vielä, että jäisinkö siihen seisomaan ja tuhoaisin käteni, vaiko tarkastaisin etupihani. Sen hetkisessä mielentilassani lähdin ovelle. Eteisen rikkiäinen ikkuna häiritsi minua silloin ja häiritsisi nykyäänkin, jos olisin vielä samoissa maisemissa, mutta siitä kyseisestä ikkunasta olin vihdoinkin nähnyt lapset selvästi. Joku mainitsi mieheni nimen. En ollut heti nähnyt kuka, mutta nyt tiedän, että se oli punatukkainen ja pisamanaamainen Samuel. Voi pikku Samuel parkaa. Nuoren pojan vanhemmat itkevät televisiossa. Katselen näyttöä kiihtyneenä. He luulevat poikansa olleen pikkuinen enkeli, mutta kukaan muu ei tiedä millainen kamala riiviö huonon kasvatuksen kera se saatanan nulikka oli ollut. Samuel ei enää pilkannut minua eikä mieheni muistoa. Hänen hiljainen itkunsa ei kuulunut ollenkaan, jollei olisi ollut aivan hänen vieressään, niin kuin minä silloin. Muut olivat juosseet pois, huutanut kauhuissaan. Vaan Samuelpa ei enää huutanut. Silloin taivaalta tuli merkki, rankkasade. Veri huuhtoutui pois käsistäni. Hautakin oli helpompi kaivaa, kun maa oli märkää. Olin seissyt hetken hiljaa kuopan yllä ja vain katsellut. Seitsemänvuotias Samuel nallekarhuaan lujasti puristaen, noin vain päässyt hengestään. En kuitenkaan katunut. Joku koputtaa oveeni. Onneksi odotin tätä ja laittauduin oikein kauniiksi kameroille. Oveni potkaistaan sisään ja kovaa huutavat ihmiset tunkeutuvat kotiini. Nostan käteni ylös. Minut löydetään nopeasti ja huuto vain voimistuu. Nauran vain, enkä kadu nytkään.